

Arrest

**nr. 97 107 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2012.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker voert ter staving van zijn asielaanvraag problemen aan die blijkens de bestreden beslissing niet meer actueel zijn.

De bestreden beslissing stelt vast dat het incident op 39/07/2059 (15 november 2002) waarin zijn vader en oom ontvoerd en vermoord werden, opgelost is en dat maoïsten uitsluitend geweld zouden kunnen

gebruiken tegen familieleden van iemand die tijdens het conflict door de maoïsten werd gedood indien deze zouden overgaan tot juridische stappen tegen de vermeende daders, quod non in casu. Verder wordt vastgesteld dat uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het onwaarschijnlijk is dat Nepal opnieuw in een burgeroorlog zou verglijden. De maoïsten zijn nu zelf verankerd in de staat en zijn bijgevolg beter af met democratie dan met oorlog. Overigens blijkt dat er geen gericht politiek geweld vanwege de maoïsten meer voorkomt en dat de veiligheidssituatie wat dit betreft volledig genormaliseerd is.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. De artikels en rapporten waarnaar verzoeker verwijst aangaande de algemene situatie in Nepal, mensenhandel en Nepalese werkmigranten in Delhi bevatten geen andersluidende informatie die afbreuk doen aan de bovenstaande bevindingen gebaseerd op de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, dewelke op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie in Nepal schetst. Het door verzoeker voorgelegde reisadvies van augustus 2012 van de FOD Buitenlandse Zaken ten slotte, is bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting herhaalt verzoekende partij summier haar voornaamste asielmotieven, wat niet volstaat om de vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te stellen.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS